

[Grethe Fenger Møller]

Men når så arbejdsministeren begynder at inddrage det konservative forslag fra sidste folketingssamling og siger, at det var noget helt andet end det, regeringen kommer med nu, for nu er der jo en sammenhæng mellem regeringens lønstopforslag og så dette forslag, er jeg ikke sikker på, at jeg er helt så enig med arbejdsministeren. Umiddelbart kunne man sige, at det kunne være en rigtig begrundelse, men det, der er tale om, det er, at vi har haft en midlertidig og måske nu får en længerevarende lovgivning om lønstop, men denne lovgivning er tidsbegrænset. Det fremgår ganske klart af lovforslaget, i hvor lang tid denne lønstoplov skal have gyldighed.

Der står ikke noget i dette lovforslag om ændring af reguleringsbestemmelser vedrørende beregning af arbejdsløshedsdagpenge, om, at dette forslag skal være tidsbegrænset. Altså mener jeg, at det må være rigtigt at fortolke intentionerne bag dette lovforslag sådan, at regeringen har skønnet, at det ikke kan være rimeligt, at man alene har en halvårlig automatisk regulering af dagpengene, der må også være noget andet. Regeringen har af politiske årsager ikke fundet, at den kunne gå videre end at foretage en pristalsregulering, og har altså endnu ikke, i hvert fald ikke i første omgang, fulgt det konservative forslag helt, hvad man kan beklage.

Og så spørger arbejdsministeren, om vi ikke vil være med til at give de allerlavest lønnede arbejdsløse, de, der har den allerlaveste dagpengesats, en forhøjelse. Så har vi en social diskussion om, hvor svært disse mennesker har det. Ja men denne diskussion kunne vi sådan set også have haft og havde til dels under debatten om lønstoploven, om garantibetalingen. Er det tilfredsstillende eller morsomt at leve af en løn på 33 kr. eller 35 kr. i timen? Det er sådan set ikke det, det drejer sig om. Det drejer sig om med hensyn til lønstoploven, hvorvidt vi har råd til at betale forhøjelser, hvorvidt vi har råd til at tage risikoen for afsmitning. Her drejer det sig om det rimelige i, at man på et tidspunkt, hvor man har lønstop, giver andre mennesker en regulering, uanset om dette kan siges at være socialt rigtigt eller urigtigt.

Nymann (FP):

Med hensyn til lovforslagets indviklethed havde jeg på fornemmelsen, at hr. Kaj Poulsen var inde på det samme. Jeg mener, at der må være mulighed for at lave nogle opstillinger, der er mere forståelige end dette, og jeg vil stadig væk spørge arbejdsministeren, om vi ikke kan få noget, der er lidt mere gennemarbejdet.

Jeg forstår godt alle de problemer, der er med lønninger i dette land. Det er almindeligvis ikke noget, man skal gøre arbejde for eller producere noget for. Hvis man får den og den sociale status, så skal man have det og det i løn, og derfor er det mange gange mere attraktivt at finde ud af, hvilken social status man nu egentlig kan passe sig ind i for at få den bestemte løn, end det er at gå ud og lave et stykke arbejde. Det er ved at være mere og mere almindeligt i befolkningen, at man søger hele raden rundt: hvor kan jeg passe mit livsmønster ind, så jeg passer ind i det sociale system? Der er ingen, der får for meget, for vi ved jo glimrende, hvad en 30-40 kr. i timen forslår, når de er beskattet og man har betalt en gang husleje. Der er ikke meget igen. Det vil alle indrømme.

Men spørgsmålet er, hvad ønskerne er, og hvad de økonomiske muligheder er. Landets økonomiske muligheder er sådan, at vi ikke kan blive ved med at efterkomme ønskerne. Hvad skal vi da gøre? Der mener vi klart fra fremskridtspartiet, at selv om vi aldrig så gerne ville hjælpe alle, også de svage, så må man i en situation som denne se at aktivere de produktive kræfter i landet. Man gør det direkte modsatte med dette, og man fremmer dette paradoksproblem, for i Danmark kan det ikke betale sig at gå på arbejde, hvis man forstår at regne den ud.

Birthe Nielsen (SF):

Jeg beklager, at jeg ikke fik svar fra arbejdsministeren på mit spørgsmål om, hvad der skulle ske med de indefrosne dyrtidsportioner for de arbejdsløse og de syge. Hvor er de dyrtidsportioner blevet af? Får de mennesker aldrig nogen sinde del i dem? Nu ved jeg godt, at på arbejdsmarkedet er der altså nogle indefrosne portioner, og jeg beklager, at jeg sagde 7 i stedet for 2. Jeg vil hermed rette det. Jeg vil godt have et svar på mit spørgsmål.